Nguyễn Phan Ngọc An

Kể chuyện...

MẸ LÀ MÙA XUÂN BẤT TẬN

Chín chữ cù lao cao ngất trời
Làm sao đền đáp mẹ hiền ơi
Cưu mang chín tháng… Đầy gian khổ
Sinh nở nuôi bồng… Thân tả tơi!

Vừa thoát thai nào khác trứng non
Trắng đêm mẹ thức dỗ dành con
Mẹ lo con đói, lo con lạnh
Quên cả cơn đau đến mỏi mòn.

Kỳ quan tuyệt xảo nhất trần gian
Là trái tim yêu của mẹ hiền
Đến lúc tuổi cao gần xế bóng
Vẫn thân cò vất và triền miên.

Hỡi anh, hỡi chị, hỡi em ơi
Mẹ sống cùng ta chỉ một thời
Bỏ lỡ cơ may lo chữ hiếu
Biết làm sao báo đáp ơn người…

Công cha nặng vì thái sơn cao
Tình mẹ bao la tựa biển trời
Ly xứ vời trông về đất mẹ
Đau lòng lã chã giọt châu rơi!

Mùa xuân bất tận đã ra đi
Từ dạo ôm sầu khóc biệt ly
Bốn mươi năm vùi trong huyệt lạnh
Mẹ đâu rồi! Thân xác còn chi…

nguyễn phan ngọc an - 2026